

ønsker derfor, at Folketinget skal tage Standpunkt dertil — men vil Folketinget indføre noget nyt, har jeg tilladt mig at stille et subsidiært Ændringsforslag under Nr. 7 til Flertallets Hovedændringsforslag. Thi jeg mener, at man saa vidt mulig bør gøre lige Ret og Skel lige over for de Tiendejere eller Tiendeydere, der eje Kongetiende, saavel som over for dem, der eje Kirketiender. Ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til af Flertallets Ændringsforslag, som er motiveret af den ærede Ordfører, at Flertallet gør en ikke saa lille Forskel paa Kirketiende- og Kongetiendejere. Jeg synes, at vil man imødekomme den ene Part, der har Krav paa at faa Erstatning ved en Tvangsafløsning, bør man gøre Ret og Skel til begge Sider, og saa maa man yde den samme Understøttelse fra Statskassen til Afløsning af Kongetienden som til Afløsning af Kirketienden. Og hertil sigter mit Ændringsforslag Nr. 7 til § 2.

Til Lovforslagets § 4 har jeg i Forening med 3 andre Medlemmer stillet et Forslag under Nr. 15, gaaende ud paa, at denne Paragraf skal udgaa. Den ærede Ordfører opholdt sig noget ved dette Ændringsforslag, og han kunde ikke forstaa den Forskrækkelse, der var farende i Mindretallet over for Lovforslagets § 4, der giver — ikke blot denne Finansminister, men en hvilken som helst kommende Finansminister Ret til paa det Tidspunkt, han synes er belejligt, og paa de Vilkaar, han selv bestemmer, at optage et Statslaan til Afløsning af Tienden.

Den ærede Ordfører mente, at særlig jeg havde ikke nogen Grund til at blive forskrækket over dette, thi, sagde han, jeg havde været med til i den nugældende Tiendelov af 8. Maj 1894 at indføre en noget lignende Bestemmelse, ligesom jeg havde været med til i Begyndelsen af Halvfemserne at give Love, hvori der med Hensyn til Spørgsmaalet om Anlæg af private Baner og ved andre Lejligheder gives vedkommende Minister Lov til at udstede Statsobligationer for at tilvejebringe de fornødne Midler til Udførelsen af disse Loves Formaal. Men jeg maa gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at der er stor Forskel paa de nævnte Love og saa det foreliggende Lovforslag. Jeg maa her henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa Bestemmelserne i Lovforslagets § 27. Jeg ser vel, at der af den ærede Landbrugsminister er stillet et Ændringsforslag paa Blad Nr. 261 under Nr. 11 til § 27, som noget vil forandre Be-

stemmelsen i denne Paragraf, men ikke paa det Punkt, der har Betydning i denne Forbindelse. Der staar nemlig i Ministerens Ændringsforslag, som Flertallet har tiltraadt: „Saafremt Finansministeren i Henhold til § 4 optager et Statslaan til kontant Udbetaling af Tiendeafløsningssummerne eller til ekstraordinær Indfrielse af Tiendebankens Obligationer, eller saafremt disse Obligationer konverteres til en lavere Rentefod, bortfalder dog Retten til Indfrielse af Restafløsningssummerne for et Tidsrum af 10 Aar. Ved en Bekendtgørelse fra Finansministeren fastslaaes det, fra hvilket Tidspunkt denne Frist af 10 Aar skal regnes.“ Medens Lovforslagets § 27 giver den almindelige Ret for Tiendeydere, der faa deres Tiende afløst, at de i en hvilken som helst Skattetermin kontant kunne indbetale Afløsningssummerne, giver denne Bestemmelse i Forbindelse med § 4, som jeg ønsker skal udgaa, Finansministeren ikke blot Myndighed til naar som helst at optage et Statslaan, men ogsaa til at gøre dette uden Forhandling med Tinget eller Rigsdagen.

Jeg ser vel, at der i Betænkningen er indført en Bemærkning om, at Finansministeren skal forhandle derom med Finansudvalget, men dette sidste er jo dog ikke det samme som Folketinget eller Rigsdagen. Landstinget har indsat en lignende Bemærkning i sin Betænkning, men deri staar der ikke noget om, at der skal tages *Beslutning* derom af Rigsdagen. Ja, Grundloven kender nok til Udvalg, men den har ikke ønsket, at Tingene som saadanne skulde fraskrive sig Medbestemmelsesret over Statens Midler og overlade det hele til vedkommende Finansudvalg. Det er en ny Ordning, man her vil indføre, som kan have sine uheldige Konsekvenser. Den ærede Ordfører maa ikke glemme, at der er en Væsensforskel paa de Bestemmelser, som her fastsættes ved Lov, paa den Myndighed, som her gives Finansministeren, og paa den Myndighed, jeg har været med til at give tidligere Finansministre ved de Love, jeg har været med til at vedtage i Begyndelsen af 90'erne. Thi det er af stor Betydning for Tiendeydere og kan faa stor Betydning for dem, naar en Finansminister kan optage et Statslaan, og det uden Rigsdagens Billigelse, og saa samtidig inden for et Tidsrum af 10 Aar kan forbyde Tiendeyderne kontant at indbetale deres Afløsningssummer. Jeg vilde finde det naturligst, naar Tidspunktet for et saadant Statslaan var belejligt, at saa til den Tid vedkommende Finansminister